

ผลการศึกษา

การศึกษาเรื่อง “ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของผู้ต้องขังในเรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร” เป็นการศึกษาเชิงทดลอง โดยการศึกษาเอกสาร (Documentary Research) และศึกษาภาคสนาม (Field Study) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลจากการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงการเห็นคุณค่าในตนเองของผู้ต้องขัง และเพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลการเปลี่ยนแปลงการเห็นคุณค่าในตนเองของผู้ต้องขัง โดยแบ่งผู้ต้องขังออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองคือกลุ่มที่ได้เข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ทั้งนี้ ผู้ศึกษาและนักสังคมสงเคราะห์อีก 1 ท่าน ทำหน้าที่เป็นผู้นำกลุ่ม ส่วนกลุ่มควบคุมนั้นไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม การศึกษาครั้งนี้จึงมีกลุ่มตัวอย่าง รวมจำนวน 18 คน แบ่งเป็น กลุ่มทดลอง 8 คน กลุ่มควบคุม 10 คน โดยกลุ่มทดลองได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มโดยเฉลี่ยสัปดาห์ละ 3 ครั้ง ๆ ละ 1 ชั่วโมง 30 นาที จำนวน 16 ครั้ง รวม 24 ชั่วโมง ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มทำแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และกำรติดตามผล 3 เดือน แล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS / PC * ซึ่งผลการศึกษาสามารถนำเสนอได้ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนที่ 2 ผลคะแนนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แบ่งออกเป็น 2 ส่วน

- คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองและผลต่างของคะแนนของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม
- ผลการเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

4.1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ในส่วนนี้จะนำเสนอข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างเพื่อให้ทราบถึงข้อมูลพื้นฐานของผู้ต้องขัง โดยนำเสนอในรูปร้อยละ ผลการศึกษามีดังนี้

ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ อายุ สถานภาพ การศึกษา

อายุ

ผู้ต้องขังส่วนใหญ่ร้อยละ 17.0 มีอายุ 25 ปี รองลงมาร้อยละ 11.1 มีอายุ 19 20 24 26 และ 30 ปี สุกท้ายร้อยละ 5.5 มีอายุ 18 21 32 35 และ 39 ปี

สถานภาพ

ผู้ต้องขังส่วนใหญ่ร้อยละ 77.8 มีสถานภาพโสด จำนวน 14 คน รองลงมาร้อยละ 11.1 จำนวน 2 คน มีสถานภาพสมรส/อยู่ด้วยกัน ส่วนผู้มีสถานภาพหย่าร้าง มีร้อยละ 11.1 จำนวน 2 คน เช่นเดียวกัน

ระดับการศึกษา

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จบชั้นประถมศึกษาตอนปลาย และมัธยมศึกษาตอนต้นเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 38.9 จำนวนชั้นละ 7 คน รองลงมาจบชั้นประถมศึกษาตอนต้น คิดเป็นร้อยละ 16.7 จำนวน 3 คน ส่วนอาชีวศึกษา ร้อยละ 5.5 จำนวน 1 คน (ตารางที่ 4.1)

ตารางที่ 4.1
ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ
อายุ		
18 ปี	1	5.5
19 ปี	2	11.1
20 ปี	2	11.1
21 ปี	1	5.5
24 ปี	2	11.1
25 ปี	3	17.0
26 ปี	2	11.1
30 ปี	2	11.1
32 ปี	1	5.5
35 ปี	1	5.5
39 ปี	1	5.5
รวม	18	100.0
สถานภาพ		
โสด	14	77.8
สมรสแล้วอยู่ด้วยกัน	2	11.1
แยกกันอยู่/หย่า	2	11.1
รวม	18	100.0
ระดับการศึกษา		
ประถมศึกษาตอนต้น	3	16.7
ประถมศึกษาตอนปลาย	7	38.9
มัธยมศึกษาตอนต้น	7	38.9
อาชีวศึกษา	1	5.5
รวม	18	100.0

4.2 ผลคะแนนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

- คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองและผลต่างของคะแนนของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

ตารางที่ 4.2.1

คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเอง และผลต่างของคะแนน ในระยะต่าง ๆ ของผู้ต้องขังกกลุ่มทดลอง

คนที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	ผลต่างก่อนและ หลัง	ติดตามผล	ผลต่างหลังกับ ติดตามผล
1	98	80	-18	92	12
2	87	71	-16	75	4
3	90	110	20	98	-12
4	115	119	4	114	-8
5	138	138	0	139	1
6	84	90	6	90	6
7	84	92	8	79	-13
8	90	101	11	99	-2

จากการวิเคราะห์ข้อมูล โดยการเปรียบเทียบคะแนนจากแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง การบันทึกประชุมกลุ่ม และจากการสังเกตของผู้นำกลุ่ม ซึ่งมีบทบาทในการกระตุ้นความสนใจในกลุ่มให้สมาชิกแสดงออกอย่างเหมาะสม โดยพยายามให้กลุ่มอยู่ในขอบเขตและวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ นอกจากนี้ยังเป็นผู้ให้ความรู้ หรือข้อมูลต่าง ๆ แก่สมาชิก พบว่า กิจกรรมกลุ่มได้ส่งผลต่อสมาชิก ดังนี้

กิจกรรมที่ 1 - 4 เป็นการส่งเสริมให้กลุ่มทดลองได้เปิดเผยตนเอง และสร้างสัมพันธภาพขึ้นภายในกลุ่ม เมื่อสมาชิกมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกันแล้วทำให้สมาชิกเริ่มรู้สึกไว้วางใจกัน

กิจกรรมที่ 5-10 เป็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและการใช้สภาวะแวดล้อมแทรกแซงโดยนำประสบการณ์ของสมาชิกในกลุ่มมาพูดคุยกัน เช่น กิจกรรมที่ 5-6 “นี่ .. คือผมเอง” สมาชิกในกลุ่มได้มีการแสดงความรู้สึก ได้พูดถึงส่วนดีหรือข้อที่ควรส่งเสริม และข้อบกพร่องหรือส่วนที่ไม่ดีที่จะต้องปรับปรุงแก้ไข อีกทั้งในกิจกรรมที่ 7-10 เป็นการให้สมาชิกได้แสดงความรู้สึกที่มีต่อตนเอง มองเห็นคุณค่าในตนเอง เกี่ยวกับการได้รับการยอมรับจากตนเอง ครอบครัว และสังคม เพราะแม้ว่าจะเป็นคนคุกก็ยังมีโอกาสกลับตัวเป็นคนดี ต่อครอบครัว และสังคม เช่น คนที่ 3 ตระหนักถึงหน้าที่ของตนเองมากขึ้น รู้จักที่รับผิดชอบมากขึ้น เพราะที่ผ่านมาจะไม่เคยคิดรับผิดชอบต่อครอบครัว จะ

คิดถึงแต่ตนเอง มักจะสร้างปัญหาเสมอ แต่ขณะนี้รู้สึกสำนึกที่ทำให้แม่ทุกข์ใจ และคิดได้ว่าพันโทยอมออกไปแล้วจะปรับปรุงตนเอง จะรับผิดชอบต่อครอบครัวโดยหางานทำ

กิจกรรมที่ 11- 15 จากการพูดคุยที่ผ่านมา ทำให้พบว่าผู้ต้องขังทุกคนต้องการที่จะกลับคนเป็นคนดี เป็นที่ขอมรับของคนอื่น ไม่อยากจะถูกขังเข้ามาในเรือนจำอีก สมาชิกทุกคนอยากเปลี่ยนแปลงตนเอง แต่ผู้ต้องขังยังขาดการวางแผนชีวิตเพื่อไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ ยังไม่ได้วางแผนว่าออกไปแล้วจะทำอย่างไร ดังนั้น กิจกรรมครั้งนี้จึงเป็นการการระดมความคิดของสมาชิกในกลุ่ม โดยสมาชิกในกลุ่มจะมีบทบาทโดยการให้คำแนะนำ และช่วยกันประเมินว่าแผนที่ได้คิดนี้เป็นไปได้หรือไม่ ถ้าเป็นไปได้แล้วควรจะทำอย่างไร และถ้าเป็นไปได้ควรจะหาทางเลือกใหม่ให้กับตนเอง จากกิจกรรมพบว่า คนที่ 2 ตอนแรกที่คุยกันไม่ได้วางแผนไว้ว่าภายหลังพันโทจะทำอะไร รู้แต่เพียงว่าก็ยังหางานทำที่กรุงเทพฯ แต่เมื่อได้รับคำแนะนำจากเพื่อน ๆ ทำให้ คนที่ 2 ตระหนักถึงความจริง จึงได้คิดเปลี่ยนแปลง เพราะถ้ายังยืนยันจะอยู่กรุงเทพฯ อาจจะมีปัญหาขึ้นได้ เพราะที่นั่นตนเองก็ไม่มีที่อยู่ และญาติที่นั่นเยอะ อีกทั้งค่าครองชีพก็สูง จะทำงานเชื่อมโลหะอย่างเดิมก็ลำบากเพราะนายจ้างอาจจะไม่รับ เศรษฐกิจก็ไม่ดี จะเปิดร้านเองเงินลงทุนก็ไม่มี จนในที่สุด ก็คิดว่าจะกลับไปบ้านที่ต่างจังหวัด ช่วงแรกอาจจะหาอาชีพที่ใช้ทุนสูงไม่สูงจนเกินไป เช่น เลี้ยงไก่ขาย หรือไม้ก็ปลูกผัก”

กิจกรรมกลุ่ม ครั้งที่ 16 เป็นการสรุปและยุติการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม โดยให้สมาชิกกลุ่มได้กล่าวให้กำลังใจแก่กัน และยืนยันถึงความตั้งใจของสมาชิกในเป้าหมายที่ได้กำหนดไว้ พบว่าสมาชิกแต่ละคนยืนยันที่จะทำตามแผนที่ได้วางไว้ เช่น คนที่ 4 ช่วงแรกยังตัดสินใจไม่ได้ว่าจะเรียนสายอาชีพหรือสายสามัญดี แต่ขณะนี้ตัดสินใจได้แล้วว่าจะเรียนต่อด้านสายสามัญ แต่การยุติกลุ่มครั้งสุดท้ายนี้พบว่า สมาชิกบางคน คือ คนที่ 1 ตอนข้างมีเรื่องวิตกกังวล ไม่สบายใจ คับข้องใจ และหงุดหงิด อันเนื่องมาจากคดีของตนเองยังถูกอายัดไว้ ยังไม่ได้ดำเนินการถอนอายัด ดังนั้นแม้ใกล้จะพ้นโทษแต่ก็ต้องโดนกักตัวไว้สำหรับดำเนินคดีต่อไป ส่วน คนที่ 2 ก็มีเรื่องวิตกกังวลด้วยเช่นกันเพราะมีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนในเรือนจำ

พิจารณาจากคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเอง พบว่าสมาชิกกลุ่มทดลองโดยส่วนใหญ่มีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองเพิ่มขึ้น ได้แก่ คนที่ 3 ถึง คนที่ 8 จะมีเพียงสมาชิก 2 คน ได้แก่ คนที่ 1 กับ คนที่ 2 ซึ่งมีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองลดลง เนื่องจากมีปัญหาการถูกอายัดเกิดขึ้นตอนใกล้จะสิ้นสุดกลุ่มจึงทำให้เกิดความเครียด สอดคล้องกับที่ พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2542 : 14) กล่าวว่า ความเครียดเป็นปฏิกิริยาตอบสนองที่แสดงออกทางร่างกาย และจิตใจ และทำให้เกิดโรคได้ทั้งทางร่างกายและจิตใจ สำหรับผลกระทบต่อจิตใจจะทำให้อารมณ์หงุดหงิด และคับข้องใจได้

ตารางที่ 4.2.2

คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเอง และผลต่างของคะแนน ในระยะต่าง ๆ ของผู้ต้องขังกลุ่มควบคุม

คนที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	ผลต่างก่อนและ หลัง	ติดตามผล	ผลต่างหลังกับ ติดตามผล
9	94	96	2	109	13
10	88	88	0	93	5
11	99	98	-1	97	-1
12	111	110	-1	105	-5
13	100	100	0	96	-4
14	101	102	1	109	7
15	84	84	0	93	9
16	97	100	3	102	2
17	110	109	-1	113	4
18	98	99	1	102	3

จากการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการเปรียบเทียบคะแนนจากแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง พบว่าสมาชิกกลุ่มควบคุมโดยส่วนใหญ่มีการเห็นคุณค่าในตนเองเพิ่มขึ้น อาจเป็นเพราะกลุ่มควบคุมบางส่วนได้ออกไปทำงานกึ่งนอก ได้แก่ คนที่ 9 คนที่ 10 คนที่ 14 คนที่ 15 คนที่ 16 โดยงานในกึ่งนอก ได้แก่ กองงานเกษตรชุมชนซึ่งรับผิดชอบทำสวนผักที่อภินิหารในเรือนจำและแบ่งขายบุคคลภายนอกด้วย จำนวน 2 คน และกองงานคาร์แคร์ซึ่งรับผิดชอบล้างอัดฉีดทำความสะอาด จำนวน 3 คน การทำงานกึ่งนอกเป็นการทำงานภายนอกเรือนจำ ดังนั้น สมาชิกกลุ่มควบคุมนี้มีโอกาสได้มีปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมภายนอกเรือนจำจึงอาจส่งผลให้มีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองเพิ่มขึ้นเช่นเดียวกัน

- ผลการเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

(1) กลุ่มทดลอง

จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการเห็นคุณค่าในตนเองของกลุ่มทดลองระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลอง พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยการเห็นคุณค่าในตนเองของกลุ่มทดลองก่อนการทดลอง มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่า กล่าวคือ ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ย 3.99 และ ส่วนหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ย 4.00 (ตารางที่ 4.2.3)

ตารางที่ 4.2.3

เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการเห็นคุณค่าในตนเองของกลุ่มทดลอง
ระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

การทดลอง	N	\bar{X}	SD.	Sig
ก่อนการทดลอง	8	3.9886	.8072	.031*
หลังการทดลอง	8	4.0000	.9911	

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ = .05

จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการเห็นคุณค่าในตนเองของกลุ่มทดลองระหว่างหลังการทดลองและระยะติดตามผล พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยการเห็นคุณค่าในตนเองของกลุ่มทดลองระยะติดตามผลมีค่าเฉลี่ยต่ำกว่า กล่าวคือ หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ย 4.00 ส่วนระยะติดตามผล มีค่าเฉลี่ย 3.95 (ตารางที่ 4.2.4)

ตารางที่ 4.2.4

เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการเห็นคุณค่าในตนเองของกลุ่มทดลอง
ระหว่างหลังการทดลองและระยะติดตามผล

การทดลอง	N	\bar{X}	SD.	Sig
หลังการทดลอง	8	4.0000	.9911	.001*
ระยะติดตามผล	8	3.9500	.9189	

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ = .01

จากการหาความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองทางด้านตนเองโดยทั่วไปของกลุ่มทดลองก่อนการทดลองและหลังการทดลอง พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยการเห็นคุณค่าในตนเองทางด้านตนเองโดยทั่วไปก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยต่ำกว่า กล่าวคือ ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ย 3.89 ส่วนหลังการทดลอง มีค่าเฉลี่ย 3.96 (ตารางที่ 4.2.5)

ตารางที่ 4.2.5

ความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองทางด้านตนเองโดยทั่วไป
ของกลุ่มทดลองก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ด้านตนเองโดยทั่วไป	N	\bar{X}	SD.	Sig
ก่อนการทดลอง	8	3.8942	.8847	.022*
หลังการทดลอง	8	3.9688	1.0559	

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ = .05

จากการหาความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองทางด้านตนเองโดยทั่วไปของกลุ่มทดลองหลังการทดลองและระยะติดตามผล พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยการเห็นคุณค่าในตนเองทางด้านตนเองโดยทั่วไปหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยสูงกว่า กล่าวคือ หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ย 3.96 ส่วนระยะติดตามผล มีค่าเฉลี่ย 3.86 (ตารางที่ 4.2.6)

ตารางที่ 4.2.6

ความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองทางด้านตนเองโดยทั่วไป
ของกลุ่มทดลองหลังการทดลองและระยะติดตามผล

ด้านตนเองโดยทั่วไป	N	\bar{X}	SD.	Sig
หลังการทดลอง	8	3.9688	1.0559	.012*
ระยะติดตามผล	8	3.8636	1.0193	

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ = .05

จากการหาความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองทางด้านสังคมของกลุ่มทดลองก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยการเห็นคุณค่าในตนเองทางด้านสังคมก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยต่ำกว่า กล่าวคือ ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ย 3.81 ส่วนหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ย 3.85 (ตารางที่ 4.2.7)

ตารางที่ 4.2.7

ความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองทางด้านสังคมของกลุ่มทดลอง
ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ด้านสังคม	N	\bar{X}	SD.	Sig
ก่อนการทดลอง	8	3.8125	.8939	.013*
หลังการทดลอง	8	3.8500	.9607	

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ = .05

จากการหาความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองทางด้านสังคมของกลุ่มทดลองหลังการทดลองและระยะติดตามผล พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยการเห็นคุณค่าในตนเองทางด้านสังคม หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยสูงกว่า กล่าวคือ หลังการทดลอง มีค่าเฉลี่ย 3.85 ส่วนระยะติดตามผล มีค่าเฉลี่ย 3.75 (ตารางที่ 4.2.8)

ตารางที่ 4.2.8

ความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองทางด้านสังคมของกลุ่มทดลอง
หลังการทดลองและระยะติดตามผล

ด้านสังคม	N	\bar{X}	S.D	Sig
หลังการทดลอง	8	3.8500	.9607	.006*
การติดตามผล	8	3.7500	1.1374	

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ = .01

จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการเห็นคุณค่าในตนเองด้านครอบครัวของกลุ่มทดลองก่อนการทดลองและหลังการทดลอง พบว่าไม่มีความแตกต่างกัน (ตารางที่ 4.2.9)

ตารางที่ 4.2.9

การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการเห็นคุณค่าในตนเองด้านครอบครัวของกลุ่มทดลองก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ด้านครอบครัว	N	\bar{X}	SD.	Sig
ก่อนการทดลอง	8	4.2292	.6954	.096
หลังการทดลอง	8	4.2250	1.2068	

จากการหาความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองทางด้านครอบครัวของกลุ่มทดลองหลังการทดลองและระยะติดตามผล พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยการเห็นคุณค่าในตนเองทางด้านครอบครัว หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากล่าวคือ หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ย 4.22 ส่วนระยะติดตามผล มีค่าเฉลี่ย 4.16 (ตารางที่ 4.2.10)

ตารางที่ 4.2.10

ความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองทางด้านครอบครัวของกลุ่มทดลองหลังการทดลองและระยะติดตามผล

ด้านครอบครัว	N	\bar{X}	SD.	Sig
หลังการทดลอง	8	4.2250	1.2068	.001*
ระยะติดตามผล	8	4.1667	.7182	

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ = .01

(2) กลุ่มควบคุม

จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการเห็นคุณค่าในตนเองของกลุ่มควบคุมระหว่างก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยการเห็นคุณค่าในตนเองของกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยต่ำกว่า กล่าวคือ ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ย 3.93 ส่วนหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ย 3.99 (ตารางที่ 4.2.11)

ตารางที่ 4.2.11

เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการเห็นคุณค่าในตนเองของกลุ่มควบคุม
ระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

การทดลอง	N	\bar{X}	SD.	Sig
ก่อนการทดลอง	10	3.9364	.4516	.000*
หลังการทดลอง	10	3.9909	.3765	

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ = .001

จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการเห็นคุณค่าในตนเองของกลุ่มควบคุมระหว่างหลังการทดลอง และระยะติดตามผล พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยการเห็นคุณค่าในตนเองของกลุ่มควบคุมหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยต่ำกว่า กล่าวคือ หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ย 3.99 ส่วนระยะติดตามมีค่าเฉลี่ย 4.23 ตามลำดับ (ตารางที่ 4.2.12)

ตารางที่ 4.2.12

เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการเห็นคุณค่าในตนเองของกลุ่มควบคุม
ระหว่างหลังการทดลองและระยะติดตามผล

การทดลอง	N	\bar{X}	SD.	Sig
หลังการทดลอง	10	3.9909	.3765	.038*
ระยะติดตามผล	10	4.2300	.4504	

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ = .05

จากการหาความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองทางด้านตนเองโดยทั่วไปของกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองและหลังการทดลอง พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยการเห็นคุณค่าในตนเองทางด้านตนเองโดยทั่วไปก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยต่ำกว่า กล่าวคือ ก่อนการทดลอง ค่าเฉลี่ย 3.76 ส่วนหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ย 3.80 (ตารางที่ 4.2.13)

ตารางที่ 4.2.13

ความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองทางด้านตนเองโดยทั่วไป
ของกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ด้านตนเองโดยทั่วไป	N	\bar{X}	SD.	Sig
ก่อนการทดลอง	10	3.7692	.5734	.000*
หลังการทดลอง	10	3.8083	.6632	

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ = .001

จากการหาความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองทางด้านตนเองโดยทั่วไปของกลุ่มควบคุม หลังการทดลองและระยะติดตามผล พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยการเห็นคุณค่าในตนเองทางด้านตนเองโดยทั่วไปหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยต่ำกว่า กล่าวคือ หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ย 3.80 ส่วนระยะติดตามผลมีค่าเฉลี่ย 4.24 (ตารางที่ 4.2.14)

ตารางที่ 4.2.14

ความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองทางด้านตนเองโดยทั่วไป
ของกลุ่มควบคุมหลังการทดลองและระยะติดตามผล

ด้านตนเองโดยทั่วไป	N	\bar{X}	SD.	Sig
หลังการทดลอง	10	3.8083	.6632	.004*
ระยะติดตามผล	10	4.2455	.6500	

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ = .01

จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการเห็นคุณค่าในตนเองทางด้านสังคมของกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองและหลังการทดลอง พบว่าไม่มีความแตกต่างกัน (ตารางที่ 4.2.15)

ตารางที่ 4.2.15

การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของการเห็นคุณค่าในตนเองทางด้านสังคมของกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ด้านสังคม	N	\bar{X}	SD.	Sig
ก่อนการทดลอง	10	3.8750	.3773	.151
หลังการทดลอง	10	3.7200	.3011	

จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการเห็นคุณค่าในตนเองด้านสังคมของกลุ่มควบคุมหลังการทดลองและการติดตามผล พบว่าไม่มีความแตกต่างกัน (ตารางที่ 4.2.16)

ตารางที่ 4.2.16

การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของการเห็นคุณค่าในตนเองทางด้านสังคมของกลุ่มควบคุมหลังการทดลองและระยะติดตามผล

ด้านสังคม	N	\bar{X}	SD.	Sig
หลังการทดลอง	10	3.7200	.3011	.081
ระยะติดตามผล	10	3.9000	.5890	

จากการหาความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองทางด้านครอบครัวของกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.001 โดยการเห็นคุณค่าในตนเองด้านครอบครัว ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยต่ำกว่า กล่าวคือ ก่อนการทดลอง มีค่าเฉลี่ย 4.33 ส่วนหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ย 4.70 (ตารางที่ 4.2.17)

ตารางที่ 4.2.17

ความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองทางด้านครอบครัวของกลุ่มควบคุม
ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ด้านครอบครัว	N	\bar{X}	S.D	Sig
ก่อนการทดลอง	10	4.3333	.4581	.000*
หลังการทดลอง	10	4.7000	.6412	

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ =.001

จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการเห็นคุณค่าในตนเองด้านครอบครัวของกลุ่มควบคุม หลังการทดลองและการติดตามผล พบว่าไม่มีความแตกต่างกัน (ตารางที่ 4.2.18)

ตารางที่ 4.2.18

การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของการเห็นคุณค่าในตนเองทางด้านครอบครัว
ของกลุ่มควบคุมหลังการทดลองและระยะติดตามผล

ด้านครอบครัว	N	\bar{X}	SD.	Sig
หลังการทดลอง	10	4.7000	.6412	.278
การติดตามผล	10	4.3667	.6373	

(3) การเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการเห็นคุณค่าในตนเองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลอง พบว่า กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีการเห็นคุณค่าในตนเองไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.2.19 - 4.2.20)

ตารางที่ 4.2.19

การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการเห็นคุณค่าในตนเองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลอง

แหล่งความแปรปรวน	D.F	SS.	MS.	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	1	1.214E-02	1.214E-02	.030	.864
ภายในกลุ่ม	16	6.396	.400		
รวม	17	6.409			

ตารางที่ 4.2.20

แสดงค่าเฉลี่ยการเห็นคุณค่าในตนเองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลอง

กลุ่มเป้าหมาย	N	\bar{X}	SD.
กลุ่มทดลอง	8	3.9886	.8072
กลุ่มควบคุม	10	3.9364	.4516
รวม	18	3.9596	.6140

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการเห็นคุณค่าในตนเอง ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง พบว่า กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีการเห็นคุณค่าในตนเองไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.2.21 – 4.2.22)

ตารางที่ 4.2.21

การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการเห็นคุณค่าในตนเอง
ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง

แหล่งความแปรปรวน	D.F	SS.	MS.	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	1	3.673E-04	3.673E-04	.001	.979
ภายในกลุ่ม	16	8.152	.510		
รวม	17	8.152			

ตารางที่ 4.2.22

แสดงสถิติการเห็นคุณค่าในตนเองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง

กลุ่มเป้าหมาย	N	\bar{X}	SD.
กลุ่มทดลอง	8	4.0000	.9911
กลุ่มควบคุม	10	3.9909	.3765
รวม	18	3.9949	.6925

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการเห็นคุณค่าในตนเอง ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมระยะติดตามผล พบว่า กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีการเห็นคุณค่าในตนเองไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.2.23 – 4.2.24)

ตารางที่ 4.2.23

การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการเห็นคุณค่าในตนเอง ระหว่าง กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมระยะติดตามผล

แหล่งความแปรปรวน	D.F	SS.	MS.	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	1	.380	.380	.789	.388
ภายในกลุ่ม	16	7.715	.482		
รวม	17	8.095			

ตารางที่ 4.2.24

แสดงค่าเฉลี่ยการเห็นคุณค่าในตนเองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมระยะการทดลอง

กลุ่มเป้าหมาย	N	\bar{X}	SD.
กลุ่มทดลอง	8	3.9375	.9172
กลุ่มควบคุม	10	4.2300	.4504
รวม	18	4.1000	.6901

จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการเห็นคุณค่าในตนเองทางด้านตนเองโดยทั่วไประหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมหลังการทดลองพบว่าไม่มีความแตกต่างกัน (ตารางที่ 4.2.25)

ตารางที่ 4.2.25

การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการเห็นคุณค่าในตนเองทางด้านตนเองโดยทั่วไประหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง

ด้านตนเองโดยทั่วไป	N	\bar{X}	SD.	Sig
กลุ่มทดลอง	8	3.8942	.8847	.169
กลุ่มควบคุม	10	3.7692	.5734	

จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการเห็นคุณค่าในตนเองด้านครอบครัวระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง พบว่าไม่มีความแตกต่างกัน (ตารางที่ 4.2.26)

ตารางที่ 4.2.26

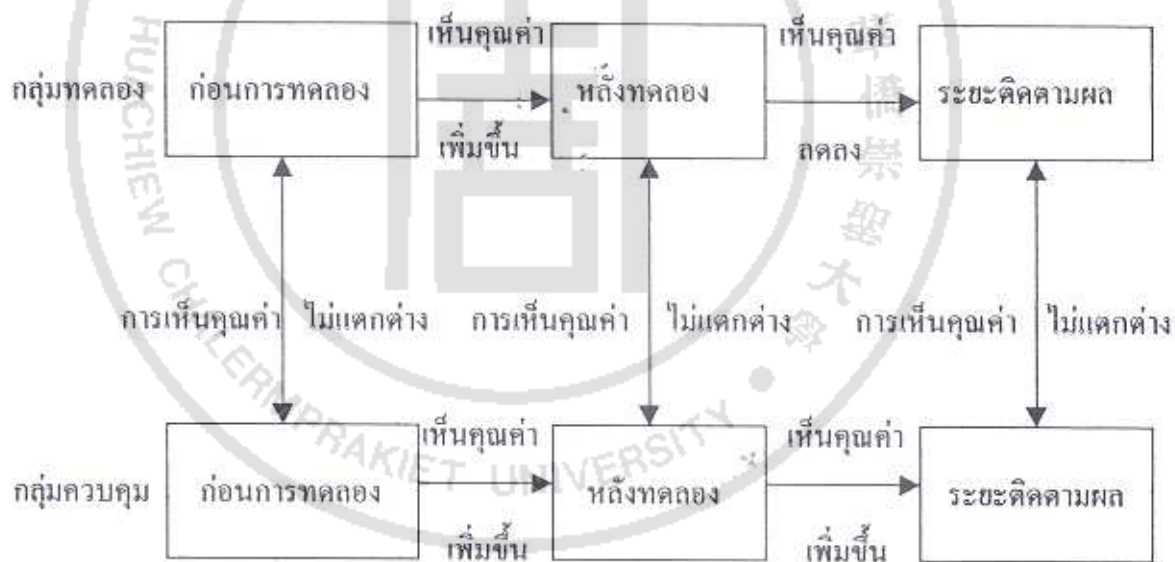
การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการเห็นคุณค่าในตนเองด้านครอบครัวระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง

ด้านครอบครัว	N	\bar{X}	SD.	Sig
กลุ่มทดลอง	8	4.2292	.6954	.453
กลุ่มควบคุม	10	4.3333	.4581	

จากการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ โดยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบความแตกต่างโดยใช้ t-test ระหว่างค่าเฉลี่ยของก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และระยะติดตามผลของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม สรุปได้ว่า การเห็นคุณค่าในตนเองในภาพรวมระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม พบว่าการเห็นคุณค่าในตนเองของทั้งสองกลุ่ม ในช่วงก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และระยะติดตามผลไม่มีความแตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม พบว่ากลุ่มทดลองซึ่งได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม หลังการทดลองมีการเห็นคุณค่าในตนเองอย่างมีนัยสำคัญ แต่ระยะติดตามผล 3 เดือนการเห็นคุณค่าในตนเองลดลงอย่างมีนัยสำคัญเช่นเดียวกัน ขณะเดียวกันในกลุ่มควบคุม พบว่า มีการเห็นคุณค่าในตนเองเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ (แผนภูมิที่ 4.1)

แผนภูมิที่ 4.1

สรุปการเห็นคุณค่าในตนเองของกลุ่มตัวอย่าง

จากผลการวิจัยครั้งนี้ สามารถตอบสนองมาตรฐานการวิจัยได้ดังนี้

1. ผู้ต้องขังก่อมหักต้องมีการเห็นคุณค่าในตนเองเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญหลังการเข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ซึ่งเป็นการยอมรับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1
 - 1.1 ผู้ต้องขังก่อมหักต้องมีการเห็นคุณค่าในตนเองทางด้านตนเองสูงขึ้นหลังการเข้าร่วมกลุ่ม ซึ่งเป็นการยอมรับสมมติฐานข้อที่ 1.1
 - 1.2 ผู้ต้องขังก่อมหักต้องมีการเห็นคุณค่าในตนเองทางสังคมสูงขึ้นหลังการเข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ซึ่งเป็นการยอมรับสมมติฐานข้อที่ 1.2
 - 1.3 ผู้ต้องขังก่อมหักต้องมีการเห็นคุณค่าในตนเองทางด้านครอบครัวสูงขึ้นหลังการเข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ซึ่งเป็นการยอมรับสมมติฐานข้อที่ 1.3
2. ผู้ต้องขังก่อมหักและกลุ่มควบคุมมีการเห็นคุณค่าในตนเองโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นการปฏิเสธสมมติฐาน ข้อที่ 2
 - 2.1 ผู้ต้องขังก่อมหักและกลุ่มควบคุมมีการเห็นคุณค่าในตนเองทางด้านตนเองไม่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นการปฏิเสธสมมติฐาน ข้อที่ 2.1
 - 2.2 ผู้ต้องขังก่อมหักและกลุ่มควบคุมมีการเห็นคุณค่าในตนเองทางด้านสังคม ไม่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นการปฏิเสธสมมติฐาน ข้อที่ 2.2
 - 2.3 ผู้ต้องขังก่อมหักและกลุ่มควบคุมมีการเห็นคุณค่าในตนเองทางด้านครอบครัว ไม่แตกต่างกับกลุ่มควบคุม ซึ่งเป็นการปฏิเสธสมมติฐาน ข้อที่ 2.3